1931 v obci S. po domech předčítal a dával k podpisu závadnou tiskovinu. Vlastním cílem rozšiřování jest, aby se tiskovina dostala do veřejnosti. Toho také bylo zjištěnou činností obžalovaného dosaženo, neboť jeho jednáním stala se závadná tiskovina přístupnou obyvatelstvu obce S. v tak velkém počtu, že jest hovořiti o obecné přístupnosti tiskoviny. Na tom nemění nic okolnost, že se tak stalo postupně sdělováním jednoho exempláře, neboť právě tímto postupným sdělováním byla přivoděna obecná přístupnost tiskoviny. Z obsahu tiskoviny a dále z okolnosti, že byla sdělena mnoha osobám, aniž bylo předem určeno, že má zůstati v úzkém kruhu zájemců, vysvítá, že byla určena pro veřejnost. Zjištěnou činností sděloval, to jest bezplatně rozděloval obžalovaný závadnou tiskovinu postupně mnoha osobám v úmyslu, aby se o obsahu tiskoviny dozvěděly, a proto vyčerpává činnost obžalovaného pojem rozšiřování bezplatným rozdělováním. Poněvadž jde o tiskovinu, na které třeba vyznačiti náležitosti v odst. 1 § 5 tisk. zák. předepsané, závadná tiskovina těchto náležitostí neměla, a zjištěná činnost obžalovaného vyčerpává pojem rozšiřování bezplatným rozdělováním, porušil obžalovaný svým jednáním předpis § 24 čís. 3 zák. čl. XIV/1914. Zmateční stížnost byla jako bezdůvodná podle odst. I. § 36 por. nor. zamítnuta.

Čís. 4407.

Skutková podstata přečinu podle § 45 zák. č. 218/26 Sb. z. a n. nevyžaduje, aby pachatel byl napřed nějakým způsobem varován před zásahem do původského práva; trestní stíhání pachatelovo nezávisí na předchozím doručení zákazu zasahovati do práva vyhrazeného původci.

Se zřetelem na ustanovení § 30 stanov »Ochranného sdružení autorského čsl. skladatelů, spisovatelů a nakladatelů hudebních v Praze« jest představenstvo tohoto družstva oprávněno podati soukromou obžalobu podle § 50 cit. zák. Lhůtu v tomto ustanovení zmíněnou jest počítati ode dne, kdy se o trestném činu a o pachateli dověděl představenstvo družstva, nikoli kontrolní orgán.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1932, Zm IV 16/32.)

Soud první stolice zprostil obžalované H. H. a M. H. podle § 326 č. 3. tr. ř. z obžaloby pro přečin zásahu do původského práva podle § 45 zák. č. 218/26 Sb. z. a n. s odůvodněním, že soukromý návrh »Ochranného sdružení autorského čsl. skladatelů, spisovatelů a nakladatelů hudebních v Praze« byl podán po uplynutí dvou měsíců ode dne, kdy se o trestném činu dověděl kontrolní orgán sdružení. Odvolací soud na odvolání hlavního soukromého žalobce zrušil rozsudek prvního soudu a uznal obžalované vinnými podle obžaloby, že pořádali ve své restauraci dne 21. května 1927 bezprávně provozování hudebních děl, k nimž náleží výlučné provozovací právo »Ochrannému sdružení«.

Nejvyšší soud zamítl zmateční stížnost obžalovaných.

Z důvodů:

Proti rozsudku soudu odvolacího ohlásiti oba obžalovaní a jejich zvolený obhájce zmateční stížnost podle § 385 bodu 1 a), c), 3 tr. ř.,

která byla provedena. Zmateční stížnost, založená na § 385 bodu 1 a) tr. ř., tvrdí, že obžalovaná H. H. není trestně zodpovědna. Jest sice spolumajitelkou hostince, tento vede však spoluobžalovaný M. H. a ona není v něm vůbec činna. Obranou touto zabýval se však soud odvolací a přihlížejíc k tomu, že obžalovaná H. H. obdržela jako majitelka hostince od poškozeného družstva zákaz, že naň vůbec nereagovala, ba naopak nechala ve své restauraci hráti dále a tím poskytovala cikánské kapele útulek, světlo a otop, došel ke správnému úsudku, že tvrzená okolnost nemůže obžalovanou zbaviti zodpovědnosti. Pokud jde o obžalovaného M. H., tvrdí zmateční stížnost, uplatňujíc zmatek podle § 385 bodu 1 a) tr. ř., že žádný zákaz od poškozeného družstva neobdržel a nemohl se tedy dopustiti přečinu. Skutková podstata přečinu podle § 45 zák. č. 218/26 však předpokládá jen porušení původského práva vědomým zásahem, nevyžaduje, aby pachatel byl napřed varován, a nečiní stíhání závislým na předchozím doručení zákazu. Zmateční stížnost jest tedy i v této části bezdůvodná. Zmateční stížnost, uplatňující zmatek podle § 385 bodu 1 c) tr. ř. vytýká především, že návrh, došlý ke krajskému soudu v Košicích dne 22. července 1927, jest opozděn, a odůvodňuje svoje stanovisko takto: J. Š. zjistil čin dne 21. května 1927. V této době byl kontrolním orgánem žalujícího družstva, pověřeným bratislavským inspektorátem. Z toho prý plyne, že to, co zpozoroval kontrolní orgán, zpozoroval inspektorát sám, a to v téže době, jako kontrolní orgán. Poněvadž představenstvo poškozeného družstva přeneslo svoje práva na bratislavský inspektorát, jest zřejmo, že počátek lhůty nastal dnem 21. května 1927, a návrh, došlý k soudu dne 22. července 1927, jest opozděn. Zmateční stížnosti nelze přiznati oprávnění. Soud odvolací zjistil, že podle § 27 stanov poškozeného družstva jest toto na veřejnosti a před úřady zastupováno předsedou a místopředsedou nebo jedním z nich, vždy však za účasti dalšího člena představenstva. Podle § 30 týchž stanov vede představenstvo spory na ochranu práv svých členů. Proto představenstvu přísluší rozhodnouti o tom, zda trestní návrh má býti podán. Podle § 50 zák. č. 218/26 jest stíhání vyloučeno, když oprávněný nepodal návrh na stíhání do dvou měsíců ode dne, kdy se dověděl o trestném činu a o tom, kdo jej spáchal. Podle toho, co výše uvedeno, jest oprávněným ve smyslu cit. § 50 představenstvo družstva. Poněvadž toto zmocnilo svůj inspektorát v Bratislavě, aby na Slovensku jeho jménem učinil potřebná opatření k ochraně práv členů družstva, počala dvouměsíční lhůta k návrhu dnem, kdy se o činu a o pachateli dověděl inspektorát v Bratislavě. Soud odvolací zjistil, že kontrolní orgán J. Š. odeslal zprávu o zjištěném činu inspektorátu dne 24. května 1927 a že dopis došel inspektorátu dne 27. května 1927. Na základě těchto skutkových zjištění učinil odvolací soud správný závěr, že se bratislavský inspektorát dověděl o činu dne 27. května 1927. Že kontrolní orgán J. Š. nezastupoval družstvo ve smyslu § 27 stanov, jest samozřejmo a nemusí býti zvláště dokazováno. Lhůta k návrhu počala tedy dnem 27. května 1927 a návrh, došlý k soudu dne 22. července 1927, byl učiněn včas. Ohledně obžalovaného M. H. vytýká zmateční stížnost s hlediska § 385 bodu 1 c) tr. ř., že proti němu nebyl do 27. července 1927, jakožto posledního dne lhůty, vůbec žádný návrh učiněn, nýbrž že se tak stalo až po dalších měsících, takže návrh jest opozděn.

Zmateční stížnost jest i v této části bezpodstatná. Nehledíc ani k tomu, že není přesně zjištěno, kdy se oprávněný o pachateli M. H. dověděl, ustanovuje § 115 tr. zák., zúčastnilo-li se činu několik osob a může-li trestní stíhání proti všem býti zavedeno jen na návrh osoby soukromé, že návrh podaný proti jednomu z nich má za následek, že se zahájí trestní řízení proti všem. Nelze tedy návrh ani ohledně obžalovaného M. H. pokládati za opozděný.

Čís. 4408.

Při krádeži se vyžaduje, aby odcizená věc měla skutečnou, byť i nepatrnou obecnou hodnotu majetkovou. Obyčejné dopisy o sobě této hodnoty nemají.

Odcizil-li pachatel dopisy, v nichž podle notorické známosti bývají peníze, v úmyslu, peníze v nich snad uložené vybrati, jest jeho čin pokusem krádeže, i když nebylo zjištěno, zda v dopisech peníze skutečně byly.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1932, Zm IV 114/32.)

Obžalovanému, poštovnímu podúředníku, bylo kladeno za vinu, že na poštovním úřadě v P. odcizil ze zásuvky spedičního stolu 11 obyčejných dopisů z Ameriky v nezjištěné, avšak 2.000 Kč nepřevyšující hodnotě. Obžalovaný sám doznal, že dopisy vzal a dal do kapsy svého zimníku, tvrdil však po četných změnách své obrany na konec, že chtěl s dopisů pouze odlepiti známky pro svého přítele filatelistu a dopisy zas vrátiti k další manipulaci. Dopisy byly nalezeny v zimníku obžalovaného neporušeny.

První soud, uvěřiv konečné obhajobě obžalovaného, zprostil ho podle § 326 č. 1 tr. ř. obžaloby. Odvolací soud změnil na odvolání veřejného žalobce osvobozující rozsudek a uznal obžalovaného vinným zločinem krádeže podle §§ 333, 336 č. 9 tr. zák., dospěv k přesvědčení, že obhajoba obžalovaného jest nepravdivá a že obžalovaný odcizil dopisy proto, aby si přivlastnil v nich snad uložené peníze.

Nejvyšší soud zamítl zmateční stížnost obžalovaného, z úřední povinnosti však zrušil rozsudek odvolacího soudu pro zmatečnost podle § 385 č. 1 b) tr. ř. ve výroku o kvalifikaci činu obžalovaného za dokonaný zločin krádeže a kvalifikoval čin ten jako pokus zločinu krádeže podle §§ 65, 333, 336 č. 9 tr. zák. a se zřetelem na použití § 66 tr. zák. při výměře trestu za pokus přečinu krádeže podle týchž ustanovení. V důsledku toho vyměřil nejvyšší soud obžalovanému též nový trest a zmateční stížnost obžalovaného, pokud uplatňovala důvod zmatečnosti podle § 385 č. 1 b) a č. 2 tr. ř., poukázal na toto rozhodnutí.

Z důvodů:

Proti rozsudku soudu odvolacího ohlásil a provedl obžalovaný svým zvoleným obhájcem zmateční stížnost podle § 384 bodu 11 a § 385 bodu 1 a), b) 2 tr. ř.

Věcný zmatek podle § 385 bodu 1 a) tr. ř. spatřují stěžovatelé v tom, že jest mylný závěr odvolacího soudu, že známky, na odcizených do-